

Gondoskodni kell a meghatározott érintettek — azaz a hitelezők, a kisebbségi részvényesek és az adóhatóságok — jogainak különleges védelméről, de e védelmet a Bíróság által értelmezett arányosság elvének megfelelően kell biztosítani.

Ebben az összefüggésben a Portugál Köztársaság meghatározhatná például azon meg nem termelt értéktöbblet értékét, amely esetében fenntartja adóztatási joghatóságát, amennyiben ez nem vonja maga után az adó azonnali követelhetőségét, sem pedig az adófizetés elhalasztásával kapcsolatos feltételeket.

Ami az adóellenőrzés hatékonysága biztosításának és az adócsalás elleni küzdelemre irányuló célt illeti, e cél jogszerű, ugyanakkor elérhető lenne kevésbé korlátozó eszközökkel is, a tagállamok illetékes hatóságainak kölcsönös segítségnyújtásáról a közvetlen adóztatás területén szóló, 1977. december 19-i 77/799/EGK tanácsi irányelvben⁽¹⁾, vagy az egyes lefőlézésekből, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2008. május 26-i 2008/55/EK tanácsi irányelvben⁽²⁾ előírt mechanizmusok felhasználásával.

A Bizottság véleménye szerint a portugál szabályozás túllépi a kitűzött cél, vagyis az adórendszer hatékonysága biztosításának eléréséhez szükséges mértéket. Következésképpen a Bizottság úgy véli, hogy a portugál szabályozásnak ugyanazon kritériumot kell alkalmaznia akkor, ha a társasági székhelyet, a tényleges irányítás központját vagy a vagyoni elemeket Portugálián kívülre helyezik át, mint ha azok belföldön maradnak: az adó csak akkor hajtható be, amikor az eszközök értéknövekedése már bekövetkezett.

⁽¹⁾ HL L 336., 15. o.; magyar nyelvű kiadása 9. fejezet, 1. kötet, 63. o.

⁽²⁾ HL L 150., 28. o.

2010. január 25-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Belga Királyság

(C-41/10. sz. ügy)

(2010/C 80/34)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: G. Rozet és N. Yerrell meghatalmazottak)

Alperes: Belga Királyság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Belga Királyság — mivel helytelenül és hiányosan ültette át a 73/239/EGK irányelvet⁽¹⁾ és a 92/49/EGK irányelvet⁽²⁾ — nem teljesítette a 73/239/EGK első irányelv 16. és 17. cikkéből, valamint a 92/49/EGK harmadik irányelv 20., 21. és 22. cikkéből eredő kötelezettségeit;

— a Belga Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen keresetben a Bizottság azt állítja, hogy mivel a belga kölcsönös biztosítási alapok tevékenységei a kiegészítő betegségbiztosítás területén nem tartoznak a társadalombiztosítás rendszerébe, nem összeegyeztethetők az első és harmadik nem életbiztosítási irányelvekkel. Amikor ugyanis a kölcsönös biztosítási alapok a kiegészítő betegségbiztosítás piacán közvetlen versenyhelyzetben vannak a biztosítótársaságokkal, ugyanazon szabályozás alá kell, hogy tartozzanak, mint ez utóbbiak. A felperes e tekintetben vitatja az alperes azon megállapítását, miszerint a kölcsönös biztosítási alapok által kínált kiegészítő betegségbiztosítási szolgáltatások az első irányelv 2. cikke (1) bekezdése d) pontjában előírt kivétel alá tartoznak, és azt állítják, hogy a kiegészítő biztosítás jogcímén nyújtott fedezet nem hasonlítható „a szociális biztonság törvényes rendszerébe tartozó biztosításhoz”.

A Bizottság elsősorban azt állítja, hogy az első irányelv 6. cikkének rendelkezése megköveteli, hogy a közvetlen biztosítási tevékenység megkezdését a vállalkozás székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kérelmezett előzetes hatósági engedélyhez kössék. Márpedig a belga kölcsönös biztosítási alapok nem rendelkeznek az e rendelkezés szerinti engedéllyel kiegészítő betegségbiztosítási tevékenységüket illetően.

Másodsorban, a felperes azt rója fel az alperesnek, hogy megsértette az első irányelv 8. cikke (1) bekezdésének a) pontját, mivel a kölcsönös biztosítási alapok nem szerepelnek a biztosítótársaságok tekintetében Belgiumban megkövetelt törvényes társasági formák között. Továbbá, a kölcsönös biztosítási alapok számára a tevékenységek széles körének gyakorlása engedélyezett a biztosítási tevékenységükhöz való közvetlen kapcsolat nélkül, ugyanakkor a 8. cikk (1) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a vállalkozások üzleti tevékenységüket a biztosítási üzletágra és az abból közvetlenül eredő műveletekre korlátozzák, minden más kereskedelmi tevékenység kizárásával. A belga szabályozás a 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja tekintetében is problémákat vet fel, mivel ez előírja, hogy a vállalkozásnak üzleti tervet kell benyújtania a 9. cikk rendelkezéseinek megfelelően. Márpedig a kölcsönös biztosítási alapok kiegészítő betegségbiztosítási tevékenységük vonatkozásában semmiféle üzleti tervet nem nyújtottak be. Végül, a belga kölcsönös biztosítási alapok nem kötelesek arra, hogy minimális biztonsági tőkével rendelkezzenek az első irányelv 8. cikke (1) bekezdésének d) pontjában előírtakkal ellentétben.

Harmadsorban, a Bizottság arra hivatkozik, hogy az első irányelv 13. és ezt követő cikkei (különösen a 16., 16a. és 17. cikk), valamint a harmadik irányelv 15. és 20–22. cikke értelmében a kölcsönös biztosítási alapoknak megfelelő biztosítástechnikai tartalékot kell képezniük kiegészítő betegségbiztosítási tevékenységük vonatkozásában, valamint megfelelő szavatolótőkét teljes üzleti tevékenységüknek megfelelően. Márpedig, Belgiumban a szavatolótőke a kölcsönös biztosítási alapok által nyújtott kiegészítő biztosítások tekintetében csak 2002-ben került előírásra, és e tőke számítási módja különbözik az első irányelvben előírtól.

- (¹) Az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK első tanácsi irányelv (HL L 228., 3. o.; magyar nyelvű kiadás 6. fejezet 1. kötet 14. o.)
- (²) Az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a 73/239/EGK irányelv, valamint a 88/357/EGK irányelv módosításáról (harmadik nem életbiztosítási irányelv) szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv (HL L 228., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 6. fejezet 1. kötet 346. o.)

A Højesteret (Dánia) által 2010. január 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Viking Gas A/S kontra BP Gas A/S

(C-46/10. sz. ügy)

(2010/C 80/35)

Az eljárás nyelve: dán

A kérdést előterjesztő bíróság

Højesteret

Az alapeljárás felei

Fellebbező fél: Viking Gas A/S

Ellenérdekű fél a fellebbezési eljárásban: BP Gas A/S

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (¹) 7. cikkével összefüggésben értelmezett 5. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy „B” társaság védjegybitorlást követ el akkor, ha „A” társaságtól származó gázpalackokat

gázzal tölt meg, amelyeket aztán árusít, amennyiben ez az alábbi körülmények között történik:

1. „A” különleges formájú, ún. kompozit palackban értékesít gázt, amely palackot magát mint formavédjegyet lajstromozták Dániában és az Európai Közösségben. „A” nem jogosultja az említett formavédjegyeknek, de azok Dániában történő használatára kizárólagos használati engedéllyel rendelkezik, valamint joga van Dániában történő bitorlásuk esetében pert indítani.
 2. A gázzal töltött kompozit palacknak „A” valamelyik márkakereskedőjétől történő első vásárlása alkalmával a fogyasztó a palackért is fizet, amely ezáltal a fogyasztó tulajdonába kerül.
 3. „A” oly módon tölti újra a kompozit palackokat, hogy a fogyasztó felkeresi „A” valamelyik márkakereskedőjét, és a gáz árát megfizetve, az üres kompozit palackot becseréli egy „A” által feltöltött hasonló palackra.
 4. „B” üzleti tevékenysége abból áll, hogy gázt tölt többek között az 1. pontban említett formavédjegy oltalma alatt álló kompozit palackokba, oly módon, hogy a fogyasztó felkeresi a „B”-vel kapcsolatban álló márkakereskedőt, és a gáz árát megfizetve, az üres kompozit palackot becserélheti egy „B” által feltöltött hasonló palackra.
 5. Amikor „B” a szóban forgó kompozit palackba gázt tölt, olyan címkét ragaszt a palackra, amelyen szerepel, hogy a töltést „B” végezte?
2. Amennyiben vélelmezhető, hogy a fogyasztónak az az általános benyomása, hogy „B” és „A” valamilyen kapcsolatban állnak egymással, fontosnak kell-e tekinteni ezt az 1) kérdés megválaszolása szempontjából?
 3. Amennyiben az 1) kérdésre nemleges válasz adandó, eltérő eredményre vezethet-e az, ha a kompozit palackokon — azon kívül, hogy az említett formavédjegy oltalma alatt állnak — „A” lajstromozott ábrás védjegye és/vagy szövédjegyje is látható (rányomatva), amely a „B” által esetlegesen ráragasztott címkéktől függetlenül továbbra is látható?
 4. Amennyiben akár az 1) kérdésre, akár a 3) kérdésre igenlő válasz adandó, eltérő eredményre vezethet-e az a vélelem, hogy az említett formavédjegy oltalma alatt nem álló, de „A” szövédjegyét és/vagy ábrás védjegyet viselő, más típusú palackok esetében „A” éveken keresztül tudomásul vette, és továbbra is tudomásul veszi a palackok más társaságok által történő újratöltését?